

Arrest

nr. 304 253 van 2 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. BOUKABOUS**
 Bampslaan 10
 3500 Hasselt

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 25 maart 2024 via J-box hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2024 tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUKABOUS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 30 oktober 2023 toe op het Belgische grondgebied en dienden op 31 oktober 2023 verzoeken om internationale bescherming in. Er werd vastgesteld dat de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van deze verzoeken om internationale bescherming.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 20 november 2023 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}). Verzoekers stelden op 14 december 2023 tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer CCE 306 126.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 maart 2024 een beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : Y.(...)

voornaam : M.(...) E.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Turkije

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt geplaatst in de Fitt-woning te Beauvechain om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk, op basis van het Dublinakkoord van 17/11/2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 04/12/2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 20/11/2023.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 19/01/2024 dat de kinderen psychologische problemen hebben en zeer angstig zijn door alles wat ze ondertussen hebben meegemaakt. De ouders wensen geen extra stress meer voor de kinderen.

België zou voor hen, volgens de ouders, veel beter zijn dan Oostenrijk. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oostenrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij slaapproblemen heeft door stress. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 20/11/2023.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 19/01/2024 geen andere elementen aan. De verwijdering van het grondgebied heeft in casu betrekking op het hele gezin. De verwijderingsbeslissing brengt dus geen verbreking van de familiale cel teweeg. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Indien betrokkenes kinderen hier ondertussen school zouden lopen, dient er opgemerkt te worden dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Indien de kinderen van betrokkene hier naar school zouden gaan, kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in de verantwoordelijke EU-lidstaat Oostenrijk kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in de verantwoordelijke lidstaat. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan.

Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de eventuele scholing van de kinderen hier plaatsvond in illegaal verblijf (en deels tijdens een verzoek tot internationale bescherming).

Hierbij kan opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen schaadt door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat een kind in België school gelopen heeft of nog school loopt, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun preciaire verblijf verder te zetten ondanks het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 10/01/2024 en 19/01/2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 20/11/2023 die hem betekend werd op 04/12/2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, V.(...), W., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Kempen Noord-Oost en de verantwoordelijke van de Fitt-woning te Zulte, de betrokkene, Y.(...), M.(...) E.(...), op te sluiten in de lokalen van de Fitt-woning te Beauvechain vanaf 21/03/2024."

Ten aanzien van verzoekster:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : Y.(...)

voornaam : T.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Turkije

+ haar 4 kinderen:

Y.(...) D.(...), M, (...), nationaliteit : Turkije, RR (0) (...)

Y.(...) M.(...), F, (...), nationaliteit : Turkije, RR (0) (...)

Y.(...) M.(...), M, (...), nationaliteit : Turkije, RR (0) (...)

Y.(...) O.(...), M, (...), nationaliteit : Turkije, RR (0) (...)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt geplaatst in de Fitt-woning te Beauvechain om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk, op basis van het Dublinakkoord van 17/11/2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 04/12/2023, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20/11/2023.

Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 19/01/2024 geen andere elementen aan.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20/11/2023.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht van 19/01/2024 dat de kinderen psychologische problemen hebben en zeer angstig zijn door alles wat ze ondertussen hebben meegemaakt. De ouders wensen geen extra stress meer voor de kinderen. België zou voor hen, volgens de ouders, veel beter zijn dan Oostenrijk. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Oostenrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij last heeft van migraine, sinusitis, hepatitis B en psychologische problemen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20/11/2023.

Betrokkene brengt in haar hoorrecht van 19/01/2024 geen andere elementen aan. De verwijdering van het grondgebied heeft in casu betrekking op het hele gezin. De verwijderingsbeslissing brengt dus geen verbreking van de familiale cel teweeg. Zij dienen tezamen het Rijk te verlaten en terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van minderjarige kinderen op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijk een schending van het belang van het kind. De betrokkene toont niet aan of specificeert niet hoe een gedwongen terugkeer een verstorend effect zou hebben en hoe dit in strijd zou zijn met hun belangen.

De betrokkene was op de hoogte van het precaire karakter van het verblijf van haar gezin op het grondgebied gezien het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis gegeven werd op 04/12/2023.

Het is ontegensprekelijk in het belang van het kind om niet van zijn ouders te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd, en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Indien betrokkenes kinderen hier ondertussen school zouden lopen, dient er opgemerkt te worden dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Indien de kinderen van betrokkene hier naar school zouden gaan, kan dit niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoon dat een scholing niet in de verantwoordelijke EU-lidstaat Oostenrijk kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in de verantwoordelijke lidstaat. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien

het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de eventuele scholing van de kinderen hier plaatsvond in illegaal verblijf (en deels tijdens een verzoek tot internationale bescherming). Hierbij kan opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen schaadt door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat een kind in België school gelopen heeft of nog school loopt, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun precare verblijf verder te zetten ondanks het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 10/01/2024 en 19/01/2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 20/11/2023 die haar betekend werd op 04/12/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.D.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Kempen Noord-Oost en de verantwoordelijke van de Fitt-woning te Zulte, de betrokkene, Y.(...), T.(...), en haar kinderen te plaatsen in de Fitt-woning te Beauvechain vanaf 21/03/2024."

1.4. Middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 25 maart 2024 de versnelde behandeling gevraagd van de vordering tot schorsing vervat in het verzoekschrift met rolnummer CCE 306 126. In een arrest van 29 maart 2024 verwierp de Raad deze vordering tot schorsing (RvV 29 maart 2024, nr. 304 147).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissingen houden maatregelen van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partijen zich met hun vordering richten tegen de beslissingen tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van hun verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekers zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoekers worden momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op hun verwijdering van het grondgebied, meerbepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Immers, verzoekers verblijven in de FITT woning te Beauvechain (stuk 13). In dit geval wordt conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 21 maart 2024 van hun vrijheid werd beroofd en werden overgebracht naar de FITT-woning te Beauvechain met het oog op hun overdracht aan Oostenrijk. Omwille van de vasthouding van verzoekers en met het oog op hun overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 3.2, tweede lid en 17 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids-, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Verzoekers hebben het eerste middel ook uiteengezet in hun verzoekschrift ter indiening van een beroep tot schorsing en nietigverklaring van de bijlagen 26quater (stuk 9), ingeschreven onder het nummer CCE 306 126.

1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Zoals verzoekers hebben uiteengezet in de zaak gekend onder het nummer CCE 306 126, zijn zij van oordeel dat België verantwoordelijk moet gehouden worden voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Immers, bij een gedwongen overdracht naar Oostenrijk is er een reële risico dat hun rechten onder artikel 3 EVRM geschonden zullen worden.

De verwerende partij heeft nagelaten om concrete en individuele waarborgen te nemen betreffende de omstandigheden waarin verzoekers zullen worden opgevangen in Oostenrijk. Nochtans rechtvaardigt hun kwetsbaar profiel als gezin met vier minderjarige kinderen, de precaire medische toestand van mevrouw Yildiz en jongeheer Miran en de opvangcrisis in Oostenrijk het nemen van dergelijke maatregelen.

Ook de bestreden beslissingen maken op geen enkele wijze een melding van concrete en individuele waarborgen en vormen aldus een schending van artikel 3 EVRM.

2.

Verzoekers bekritisieren het feit dat verweerder hun persoonlijke situatie niet zorgvuldig genoeg heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met hun gezinssituatie in de procedure voor hun terugzending naar Oostenrijk.

3.

De vrees van verzoekers om naar Oostenrijk terug te keren is gekoppeld aan zowel hun persoonlijke situatie als aan de moeilijke opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk.

Wat hun persoonlijke situatie betreft, wijzen verzoekers erop dat zij bestaan uit een gezin van zes personen, waaronder vier minderjarige kinderen. Woewel verzoekers om internationale bescherming op zieh een kwetsbaar profiel vormen, zijn verzoekers van oordeel dat hun gezinssamenstelling hen nog kwetsbaarder maakt. Hun situatie vereist immers rigoureuze aandacht.

Een beslissing over de overdracht van een gezin met vier minderjarige kinderen moet door verweerder met de nodige waakzaamheid worden genomen. Deze waakzaamheid moet voortvloeien uit de motivering van de bestreden handelingen. Dit was al niet het geval voor wat betreft de

motivering van de bijlagen 26 van verzoekers. Echter, verzoekers stellen vast dat de bestreden beslissingen hier eveneens aan tekortkomen.

In de bestreden beslissingen verwijst de verweerder voor wat betreft de beoordeling artikel 3 EVRM —voor zowel eerste als tweede verzoeker— naar de beoordeling die reeds werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers benadrukken dat zij in hun beroepsschrift tegen deze beslissingen reeds op uitvoerige wijze hebben uiteengezet waarom deze beoordeling onvoldoende is om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen (stuk 9).

Naast de verwijzing naar een eerder genomen beslissing, stelt de verwerende partij dat de eerste verzoeker heeft verklaard dat de hinderen psychologische problemen hebben en zeer angstig zijn door alles wat ze hebben meegemaakt en dat verzoekers geen extra stress voor de hinderen wensen. Verder heeft eerste verzoeker 00k zelf te kampen met slaapproblemen (stuk 11). Tweede verzoekster heeft last van migraine, sinusitis, hepatitis B en psychologische problemen (stuk 12). Echter, de verwerende partij stelt dat verzoekers geen elementen bijbrengen die dit zouden aantonen.

Verzoekers hebben nochtans tijdens hun verblijf in de opvang van Arendonk herhaaldelijk gevraagd voor een medisch onderzoek, in het bijzonder voor mevrouw Yildiz, en een consultatie bij de psycholoog voor M.(...). Het medisch dossier van verzoekers werd bij het opvangcentrum opgevraagd (stuk 14). Echter, op het ogenblik van het indienen van huidige vordering hebben diensten hun medisch dossier nog niet per post ontvangen.

Toen M.(...) eindelijk een afspraak kreeg bij de psycholoog op 22 maart 2024 (stuk 15), heeft de verwerende partij de dag voor de afspraak de bestreden beslissingen genomen. Verzoekers hebben aan hun sociaal assistent gevraagd voor een uitstel zodat de consultatie alsnog door kon gaan. Echter, dit liet verweerder niet toe.

Bij de aankomst van verzoeker in de EITT-woning heeft de raadsman een schrijven gericht met een uitdrukkelijk verzoek om gevolg te geven aan het verzoek tot medisch en psychologisch onderzoek van verzoekers (stuk 16). Verweerder liet weten dat het centrumarts werd gecontacteerd.

Tweede verzoekster heeft 00k een bloedafname gedaan, waaruit blijkt dat mevrouw drager is van Hepatitis B (stuk 17).

In een mailverkeer dd. 25.03.2024 deelde de coaching expert van EITT-woning mee dat er verder onderzoek wordt gevoerd naar de medische problemen (stuk 14):

Beste,

Bij aankomst op onze site heeft de familie ons geïnformeerd over enkele medische problemen.

WIJ hebben voor meer info met de medische dienst van FedAsI contact opgenomen en de labo resultaten zouden dit volgens de verpleegster bevestigen.

We wachten nog op nieuws van de dokter.

Met vriendelijke groeten

C.(...) V.(...) E.(...)

Coach Expen FITT Beauvechain

Afdeling Intercepties en Opvolging BGV

Op het ogenblik van de indiening van huidige vordering wordt de reactie van de dokter nog steeds afgewacht. Echter, verzoekers maken alleszins met hetgeen hierboven staat aannemelijk dat er medische problemen zijn en dat die eerst grondig onderzocht moeten worden.

Dat de bloedafname (o.a.) dateert van na de bestreden beslissing impliceert niet dat de Raad hiervan, abstractie mag doen. In het kader van artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet moet immers een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek plaatsvinden van alle bewijsstukken die de Raad worden voorgelegd, en inzonderheid die die worden aangevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers zijn aldus van oordeel dat een overdracht van hun gezin zonder het uitvoeren van een medisch onderzoek en zonder psychologische consultatie van M.(...) ontegensprekelijk een schending van artikel 3 EVRM zal vormen.

Ten tweede zijn verzoekers van oordeel dat, gelet op de moeilijke omstandigheden voor de opvang van asielzoekers in Oostenrijk, verweerder concrete en individuele waarborgen had moet nemen om te

verzekeren dat verzoekers en hun kinderen weldegelijk samen opvang zullen hebben in Oostenrijk, dat deze opvang de gezinseenheid zal waarborgen en dat de opvang voldoet aan de behoeftes van kinderen.

Verweerster heeft geen enkel initiatief genomen om de toegang tot opvangvoorzieningen voor alle verzoekers te waarborgen en had in haar motivering in de bijlagen 26quater — waarnaar ze verwijst in de bestreden beslissingen— beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA-rapport.

Uit beschikbare landinformatie kunnen verzoekers afleiden dat er geen enkele zekerheid bestaat dat verzoekers een plaats zullen krijgen in een opvangcentrum in Oostenrijk. Ook bestaat er geen enkele zekerheid dat verzoekers en hun kinderen niet zullen gescheiden worden.

In haar verzoekschrift tegen de bijlagen 26quater hebben verzoekers reeds verwezen naar onderstaande fragmenten van het AIDA-landenrapport van Oostenrijk (Country report - Austria update 2022, May 2023 https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-AT_2022-Update.pdf):

« Au cours de la première année d'activité de la BBU GmbH en 2021, le principal défi a été de fournir un abri car l'agence a été confrontée à une forte augmentation des demandes et a dû intégrer le personnel de différentes entreprises et ONG au niveau opérationnel. En outre, étant donné que le remboursement des frais d'hébergement dans les provinces n'a pas été ajusté depuis des années et que, suite à la baisse des demandes en 2019 et 2020, de nombreux centres d'hébergement gérés par des ONG dans les provinces ont fermé leurs portes. En conséquence, de nombreux demandeurs déjà admis à la procédure d'asile ont dû être hébergés dans des centres d'accueil fédéraux en attendant leur transfert.

En 2021, le BBU GmbH a rouvert tous les centres disponibles sur l'ensemble du territoire et a atteint ses limites de capacité à la fin de l'année. C'est aussi Tune des raisons pour laquelle le directeur de la BBU GmbH ("Geschäftsführer"), dont le contrat a été prolongé en mai 2021, a démissionné en octobre 2021. Il a retiré sa démission en décembre 2021, mais les raisons n'ont pas été officiellement communiquées (p. 111) (traduction libre).»

« En février 2022, la capacité de BBU GmbH à fournir un hébergement aux demandeurs pendant la procédure de recevabilité est toujours limitée en raison de problèmes massifs de transferts. Il est intéressant de noter que le nombre de personnes recevant des soins de base n'a pas augmenté de manière significative depuis 2019, tandis que le nombre de demandes a considérablement augmenté en 2021. Cela signifie qu'une grande partie des demandeurs d'asile se sont rendus dans d'autres pays, ce qui a entraîné l'abandon de leur procédure d'asile en Autriche. D'après les rapports communiqués à l'asylkoordination Österreich, les demandeurs ont déménagé dans d'autres pays parce que l'Autriche n'était pas leur destination finale, mais aussi en raison de la situation difficile de l'hébergement dans les centres d'accueil surpeuplés, (p. 111 et 112) (traduction libre)»

« Un rapport sur la situation des enfants accompagnés en Autriche, publié en 2019 par asylkoordination et l'UNICEP, a montré que les enfants accompagnés sont confrontés - dans une large mesure - aux mêmes problèmes que les autres enfants. En outre, certains problèmes spécifiques ont été identifiés, tels que les situations de logement inadéquates (en raison de l'exiguïté des logements pour les familles nombreuses) ou le rôle que jouent les enfants en tant que traducteurs de leurs parents. Les enfants jouent le rôle de traducteurs pour leurs parents dans certaines situations, etc. (p. 129) (traduction libre)»

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat de bovenstaande passages aannemelijk maken dat Oostenrijk moeilijkheden ondervindt bij het voorzien van opvang voor verzoekers om internationale bescherming.

Metzelfde rapport vermeldt op pagina 14 dat Oostenrijk in oktober 2022 werd getroffen door een opvangcrisis. Door het gebrek aan samenwerking tussen de provincies, die verantwoordelijk zijn voor de opvang van aanvragers van internationale bescherming na een positieve uitkomst van de ontvankelijkheidsprocedure, en het federale systeem, moesten aanvragers van internationale bescherming in tenten worden opgevangen vanwege het gebrek aan capaciteit in de federale opvangcentra. Dit gaf aanleiding tot veel discussie, werd door de internationale gemeenschap als onmenselijke behandeling beschouwd en toont eens te meer aan dat Oostenrijk een opvangcrisis heeft (stuk 19).

Uit de passages in het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat (1) verzoekers geen garantie hebben op een plaats in een opvangcentrum en (2) verzoekers geen garantie hebben dat zij niet worden gescheiden, aangezien zij een groot gezin vormen.

Aangezien de bestreden beslissingen ook betrekking hebben op vier minderjarige kinderen, had verweerster individuele en concrete garanties moeten nemen dat verzoekers opvang zullen krijgen en dat die opvang aangepast is aan de behoeftes van de kinderen. Dit zou immers in het belang van de kinderen zijn. Zonder deze garanties lopen verzoekers het risico dat het door artikel 3 EVRM beschermde recht wordt geschonden. Zelfs indien de Raad zou oordelen dat Oostenrijk geen probleem heeft met systematische en automatische toegang tot opvang, dan nog had verweerster overeenkomstig het arrest Tarakhel/Zwitserland en gelet op de kwetsbare gezinssamenstelling van verzoekers én hun (op dit moment nog te onzekere) medische toestand individuele waarborgen moeten nemen.

Uw Raad heeft immers in haar arresten van 17 mei 2018, met als nummers 203 860 en 203 865, geoordeeld dat, zelfs indien het land geen systematisch probleem vertoont, België individuele garanties had moeten vragen en verkrijgen voor wat betreft de opvang van moeders en hun kinderen.

6.

Verzoekers stellen ook vast dat de bestreden beslissingen —in tegenstelling tot de bijlagen 26quater— korte melding maken van het belang van het kind. Zo stelt de verwerende partij dat de gezinseenheid gewaarborgd

zal worden doordat de kinderen verzoekers vergezellen in hun overdracht naar Oostenrijk. Verder stelt verweerder dat de verzoekers niet hebben aangetoond waarom een gedwongen terugkeer een verstörend effect zou hebben voor de kinderen.

Verzoekers zijn van oordeel dat de belangen van de minderjarige kinderen opnieuw niet naar behoren werden onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing. Voor wat betreft de beoordeling van artikel 3 EVRM verwijst de verwerende partij naar haar beoordeling in de bijlage 26quater van tweede verzoekster en de minderjarige kinderen. Echter, deze beoordeling volstond gewoonweg niet.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "houdt de minister of zijn afgevaardigde bij het nemen van een besluit tot verwijdering rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

In de aanwezigheid van vier minderjarige kinderen van wie de overplaatsing naar een andere lidstaat wordt overwogen, moet de administratie dus bijzondere omzichtigheid aan de dag leggen en rekening houden met hun belangen (CCE, arrest nr. 164.808 van 26 maart 2016).

Artikel 6 van de Dublinverordening legt de verweerder ook de verplichting op dat "de lidstaten bij alle procedures uit hoofde van deze verordening de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

Bij de beoordeling van het belang van het kind zijn de lidstaten verplicht nauw samen te werken en moeten zij in het bijzonder rekening houden met de volgende factoren

- a) de mogelijkheden voor gezinshereniging;
- b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige
- c) veiligheidsoverwegingen, in het bijzonder wanneer de minderjarige waarschijnlijk het slachtoffer is van mensenhandel
- d) de mening van de minderjarige, rekening houdend met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

In zijn Tarakehl-arrest oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat:

« 119. Cette exigence de «protection spéciale» pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakehl c. Suisse, para 118).

Uit de bestreden maatregelen blijkt niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van de vier minderjarige kinderen.

Het volstaat niet vast te stellen dat de gezinseenheid zal gewaarborgd worden en te verwijzen naar de beoordeling van de bijlage 26quater, waarin werd gesteld dat Oostenrijk juridisch verplicht is opvang te voorzien. Ook België heeft een opvangplicht, maar kan wegens de crisis niet aan alle personen die een verzoek om internationale bescherming indienen, opvang bieden. Het is niet genoeg om te zeggen dat een lidstaat een juridische verplichting heeft. Wanneer het gaat over de overdracht van minderjarige kinderen, moet de verweerder een stapje verder gaan en onderzoeken of in de praktijk de juridische verplichtingen ook effectief worden nageleefd. In dit geval had verweerder actief concrete en individuele waarborgen moeten nemen om de opvang van verzoekers en hun kinderen te verzekeren.

Het volstaat evenmin dat verweerder stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond waarom een gedwongen terugkeer een schending van het belang van het kind zou uitmaken. Het is aan de verwerende partij om op systematische wijze de belangen van het kind als primaire overweging te nemen—zowel ten tijde van de gesprekken als bij het nemen van de beslissing.

Het is ook aan de verwerende partij om individuele garanties te bekomen dat de kinderen passende zorg zullen krijgen die aansluit bij hun behoeften en dat ze niet van hun ouders zullen worden gescheiden. Dit is met name het geval wanneer er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

7.

Tot slot vormen de bestreden beslissingen ook een inbreuk op artikel 8 EVRM. Opnieuw verwijst de verwerende partij in deze context naar haar beoordeling zoals opgenomen in de bijlagen 26quater van verzoekers.

Verzoekers stellen opnieuw vast dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de aanwezigheid van familie van verzoekers in België. De eerste verzoeker heeft immers heel wat familieleden in België:

- (...) Broer van eerste verzoeker (stuk 7)
- (...) Nicht, dochter van de broer van eerste verzoeker
- (...) Schoonzus
- (...) Neef, zoon van de broer van eerste verzoeker
- (...) Neef, zoon van de broer van eerste verzoeker
- (...) Nicht, dochter van de broer van eerste verzoeker
- (...)
- (...) Nicht, dochter van de broer van eerste verzoeker Zus van eerste verzoeker

- (...) *Nicht, dochter van de zus van eerste verzoeker*
- (...) *Neef, zoon van de zus van eerste verzoeker*
- (...) *Schoonbroer*
- (...) *Tante van eerste verzoeker*
- (...) *Nicht, dochter van de zus van eerste verzoeker*
- (...) *Nicht, dochter van de zus van eerste verzoeker*

Het is in het belang van de kinderen dat het verzoek om internationale bescherming in België wordt behandeld. In België zijn de kinderen omringd met neven en nichten, tantes en onkels. Een overdracht naar Oostenrijk, een land waarmee verzoekers geen banden hebben (in tegenstelling tot België) en waarvan zij de taal niet spreken, zal hun recht op eerbiediging van hun gezinsleven sehenden.

Voor de vier minderjarige kinderen, en in het bijzonder voor Miran - die een traumatische gebeurtenis heeft meegemaakt in Oostenrijk - brengt het bezoek van hun familie in België hen heel wat troost en vreugde. I-loewel de familie van eerste verzoekster is uitgesloten van de werkingssfeer van artikel 2, sub g, van verordening nr. 604/2013, had verweerder ten minste artikel 17, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moeten toepassen of moeten uitleggen waarom hij deze bepaling niet toepast.

Ook bij de beoordeling van bijlage 26quater van tweede verzoekster en de kinderen had verweerder rekening moeten houden met de aanwezigheid van familieleden in België of op zijn minst artikel 17, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moeten toepassen of moeten uitleggen waarom hij deze bepaling niet toepast.

Dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en schendt onder meer artikel 17-1 van verordening nr. 604/2013 en de materiële motiveringsplicht.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op artikel 3 en 8 EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, de artikelen 3.2, tweede lid, en 17.1 van de Dublin III-verordening; de artikelen 51/5 en van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, materiële motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers zijn van oordeel dat de hierboven uiteengezette middel voldoende ernstig is en dat de tweede voorwaarde aldus voldaan is.

Verzoeksters vragen aan Uw Raad om vast te stellen dat de aangevoerde middelen ernstig zijn en de schorsing bij UDN rechtvaardigen."

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers onder andere de verblijfskaart van de broer van eerste verzoeker, de consultatie bij Fedasil van 14 november 2023, een attest in de verblijf FITT-woning te Beauvechain, mailverkeer met Fedasil dd. 22 maart 2024, mailverkeer met Coach Expert FITT Beauvechain dd. 25 maart 2024, een afspraak bij de psycholoog dd. 22 maart 2024, een mail van de raadvrouw van 21 maart 2024, een bloedafname van verzoekster en een krantenartikel (Verzoekschrift, bijlagen 7-19).

3.3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en in het bijzonder artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling, die een omzetting vormt van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

“(…)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(…)”

3.3.8. Verzoekers betwisten in hun middel nergens de vaststellingen dat hun vingerafdrukken op 22 oktober 2023 in Oostenrijk geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers weerleggen ook de vaststelling niet dat zij niet op vrijwillige wijze gevolg hebben gegeven aan het overdrachtsbesluit dat vervat was in de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}) van 20 november 2023, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris kon overgaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van dit overdrachtsbesluit in toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepalingen. Verzoekers tonen dus niet aan dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.3.9. Verzoekers stellen evenwel dat hun overdracht naar Oostenrijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekers zullen worden overgedragen aan Oostenrijk, nu zij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de

internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkenen door de Oostenrijkse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Oostenrijk vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

3.3.10. In zoverre verzoekers in hun middel verwijzen naar de vordering tot schorsing die gericht was tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}), dient te worden aangestipt dat deze vordering werd verworpen door de Raad in zijn arrest van 29 maart 2024 (RvV 29 maart 2024, nr. 304 147).

Verzoekers lijken in hun middel in de eerste plaats van oordeel dat de overdracht niet zou kunnen plaatsvinden vooraleer de gezinsleden medische consultaties hebben ondergaan. Zij voeren aan dat zij afspraken hebben proberen te maken, maar dat er tot nog toe geen medisch onderzoek kon worden georganiseerd. Om deze kritiek van verzoekers te kunnen beoordelen is het noodzakelijk dat zij een duidelijk beeld geven van hun medische problematiek.

Blijkens het administratief dossier, waarin een weergave van de gesprekken met de ICAM-coach, die op 19 januari 2024 in Arendonk plaatsvonden, kan worden aangetroffen, zou verzoeker klagen over slaapproblemen wegens stress, zou verzoekster kampen met migraine, sinusitis, hepatitis B en psychologische problemen en zouden de kinderen angsten vertonen. Het administratief dossier bevat echter geen medische getuigschriften die gewag maken van een ernstige medische problematiek in hoofde van verzoekers of hun minderjarige kinderen.

In de bestreden beslissingen wordt naar aanleiding van de gezondheidstoestand van de betrokken kinderen het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 19/01/2024 dat de kinderen psychologische problemen hebben en zeer angstig zijn door alles wat ze ondertussen hebben meegemaakt. De ouders wensen geen extra stress meer voor de kinderen.

België zou voor hen, volgens de ouders, veel beter zijn dan Oostenrijk. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oostenrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Specifiek betreffende verzoeker wordt het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij slaapproblemen heeft door stress. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn."

Aangaande de voorgehouden medische problemen van verzoekster wordt tenslotte het volgende gesteld:

"Betrokkene verklaart dat zij last heeft van migraine, sinusitis, hepatitis B en psychologische problemen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn."

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat geen van de aangehaalde medische problemen wordt onderbouwd met medische getuigschriften die een diagnose en een behandelingsplan bevatten. De verwerende partij wijst er bovendien op dat dr. H. V. zeer recent, op 27 maart 2024 vaststelde dat geen van de betrokken volwassenen of kinderen lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM (Nota met opmerkingen, bijlagen).

Bovendien blijkt uit het *Asylum Information Database- Country Country Report : Austria – 2022 update*" van 5 mei 2023 (hierna: het AIDA-rapport) dat in het administratief dossier is opgenomen dat in Oostenrijk toegang tot basisgezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming gegarandeerd is. Gezien het gebrek aan een duidelijke diagnose en behandelingsplan vormt het gegeven dat er met betrekking tot gespecialiseerde psychotherapeutische hulpverlening aan vluchtelingen capaciteitsproblemen bestaan in Oostenrijk en er dus wachttijden dienen te worden gerespecteerd, zoals verzoekers in hun middel aanhalen, geen obstakel voor een overdracht van onderhavig gezin naar Oostenrijk. Verzoekers tonen namelijk niet aan dat de geplande consultatie bij de psycholoog voor hun 4-jarige zoon M. dermate dringend is dat deze niet in het vooruitzicht zou kunnen worden gesteld na een overdracht aan Oostenrijk. De Raad stelt immers vast dat het gezin ondertussen reeds een 5-tal maanden in België verblijft, maar dat verzoekers, behoudens resultaten van een bloedonderzoek van verzoekster, geen enkel medisch getuigschrift kunnen voorleggen dat hun voorgehouden medische problemen onderbouwt.

3.3.11. Waar verzoekers in een tweede middelonderdeel vrezen dat zij niet samen met hun kinderen zullen worden opgevangen in Oostenrijk, kunnen zij geenszins worden gevolgd. Het AIDA-rapport bevat immers geen meldingen van minderjarige gezinsleden die na overdracht aan Oostenrijk van hun ouders gescheiden werden. Er wordt wél melding gemaakt van krapte in de voorzieningen in Oostenrijk voor kroostrijke gezinnen, maar dit houdt niet in dat de Oostenrijkse autoriteiten het beginsel van de eenheid van het gezin niet zouden respecteren. Bovendien blijkt uit het AIDA rapport dat zogeheten *Dublin-returnees* geen problemen ervaren om hun procedure inzake internationale bescherming opnieuw op te starten en geen obstakels tegenkomen om in het opvangsysteem te worden opgenomen (AIDA-rapport, p. 61). Verzoekers sturen in hun middel aan op individuele garanties, maar zij maken niet aannemelijk dat zij een bijzondere kwetsbaarheid vertonen of dat er voor *Dublin-returnees* problemen zouden rijzen bij een overdracht aan Oostenrijk die dergelijke individuele garanties noodzakelijk zouden maken. Verzoekers tonen overigens niet aan dat de uitspraken van de Raad die zij aanhalen en waarin blijkbaar wel individuele garanties werden vereist, betrekking hebben op overdrachtsbesluiten die Oostenrijk als land van bestemming hadden.

3.3.12. Waar verzoekers betreffende 'het hoger belang van het kind' verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat een 'overdrachtsbesluit' in de zin van de Verordening 604/2013/EU onderscheiden moet worden van een 'terugkeerbesluit' in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Verzoekers zijn thans het voorwerp van een 'overdrachtsbesluit' en vallen dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK; RvV 9 maart 2018 VK, nrs. 200 976 en 200 977). Aangezien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bepaling is die artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG in Belgisch recht omzet, wordt de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te dezen niet dienstig aangevoerd. Terloops dient daarnaast, naar aanleiding van aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK, te worden aangestipt dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan bijgevolg geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS

12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c); RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De schending van dit verdragsartikel kan dus ook niet op dienstige wijze worden aangevoerd.

Aangezien de 'eenheid van gezin' gevrijwaard blijft, en het overdrachtsbesluit betrekking heeft op alle gezinsleden, kan niet worden ingezien op welke wijze de belangen van de minderjarige kinderen door de bestreden beslissingen zouden worden geschaad. Verzoekers verwijzen naar het arrest Tarakhel van het EHRM (EHRM 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland, nr. 29217/12), terwijl dit arrest betrekking heeft op een overdracht naar Italië betrof waarbij er onvoldoende garanties waren dat de eenheid van het gezin behouden zou blijven, en het *in casu* gaat over een overdracht naar Oostenrijk waar er geen problemen gemeld zijn inzake scheiding van ouders en kinderen, zodat dit niet naar analogie kan worden toegepast.

3.3.13. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In hun middel lijken verzoekers voor te houden dat de aanwezigheid van een reeks familieleden, met name meerderjarige (schoon)-broers en (schoon)-zussen, neven, nichten, ooms en tantes (zie o.a. Verzoekschrift, bijlage 7), op het Belgisch grondgebied automatisch tot gevolg zou hebben dat de bestreden beslissingen een inbreuk uitmaken op hun recht op familie- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers kunnen op dit punt niet worden gevolgd. De Raad wijst er immers op dat het recht op gezinsleven in essentie louter betrekking heeft op het 'kerngezin' dat de(huwelijks)relatie tussen twee volwassen partners en de relatie tussen ouder(s) en minderjarig(e) kind(eren) omvat (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

De familiale relaties van verzoekers kunnen dus niet automatisch als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden gekwalificeerd. Dit is enkel het geval indien hun relaties gekenmerkt zouden worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('other than normal emotional ties') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55). Nergens uit de gegevens van het administratief dossier kan echter worden opgemaakt dat er dergelijke banden van afhankelijkheid bestaan, zodat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting ontstaat om het familieleven van verzoekers te vrijwaren of te bevorderen.

Verzoekers tonen ook niet aan dat hun familieleden behoren tot de groep van "*gezinsleden*" zoals bedoeld in artikel 2, g) van de Verordening 604/2013/EU, waardoor er redenen zouden bestaan die zich verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk. In weerwil van verzoekers' beweringen zijn er geen redenen van familiale aard voorhanden die een beroep op de soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU noodzakelijk maken.

3.3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoekers tonen ook niet aan dat er een schending plaatsvond van artikel 3 van het IVRK of van de artikelen 3.2 en/of 17.1 van de Verordening 604/2013/EU. Er werd ook geen schending aangetoond van de artikelen 51/5 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoekers dienen te worden overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In het verzoekschrift voeren verzoekers het volgende aan betreffende (het belang en) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Verzoekers roepen een schending van hun fundamentele mensenrechten in. In het bijzonder houdt de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen en zonder het nemen van concrete en individuele

garanties en zonder het afwachten van de medische en psychologische resultaten van op zijn minst tweede verzoekster en M.(...) een reëel risico op schending van (onder meer) artikel 3 EVRM in.

Het risico bestaat dat verzoekers geen plaats zullen hebben in een opvangcentrum, of zelfs dat zij van elkaar zullen worden gescheiden. Indien eerste verzoeker van haar gezin wordt gescheiden, zal tweede verzoekster alleen voor de vier minderjarige kinderen moeten zorgen. Dit zal haar medische toestand en die van haar kinderen ongetwijfeld verergeren.

Verzoekers zijn van oordeel dat de uitvoering van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken.

Verzoekers vragen Uw Raad om het risico vast te stellen van ernstige schade die moeilijk te herstellen is en rechtstreeks voortvloeit uit de aangevoerde middelen.

Gelet op het voorgaande vragen verzoekers aan Uw Raad om de uitvoering van de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te schorsen.”

3.4.2. Verzoekers verbinden hun nadeel aan de omstandigheden waarin zij als verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk zouden terechtkomen, die volgens hen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM, in het bijzonder omwille van de situatie van hun zoon M. Verzoekers vrezen ook dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden in Oostenrijk. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is inhoudelijk min of meer gelijklopend met de inhoud van hun eerste middel.

3.4.3. Uit de bespreking van het middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel. Bovendien werden de psychologische problemen van hun zoon M. geenszins met stukken gestaafd en is de vrees dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zullen worden kennelijk ongegrond.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. HEIRBAUT	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. HEIRBAUT	F. TAMBORIJN
-------------	--------------